

Küçük Ara Papğanının Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Ara Papağanının Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Yeşil yağmur ormanının yükseklerinde, güneşin yaprakların arasından altın paralar gibi süzüldüğü yerde küçük bir ara papağanı yaşırdı. Küçücüktü, tam eliniz kadardı; kırmızı tüyleri, parlak sarı ve mavi kanat lekeleri vardı. Beyaz yüzünde ince siyah çizgiler vardı ve koyu renk gözleri her zaman merakla kocaman açılırdı. Her sabah dal dal uçar, ormana merhaba derdi.

Bir g n a a aların tepesinde s z l rken a a ıda gen  bir kapu in maymunu g rd . Krem ve kahverengi t yleri, ba ında koyu bir ba lık gibi t yler ve soru i areti gibi kıvrılan uzun bir kuyru u vardı. Bir yapra ın  zerindeki parlak bir b ce e ula maya  alı ıyordu. "Yardım ister misin?" diye cıvıladı. Maymun ba ını kaldırıp sırttı. "Evet, l tfen!" Ve i te b ylece bir arkada lık ba ladı.

Maymunun adı Kiko, ara papağanının adı Ruby'ydi. Her günü birlikte geçiriyorlardı. Kiko dallar arasında tırmanıp sallanırken Ruby yukarıdan uçup yolu kolluyordu. Meyvelerini ve hikâyelerini paylaşıyorlardı. Kiko bir bileğinde annesinden hediye bir sarmaşık bilekliği taşıyordu. Ruby ise sık sık gagasında küçük yeşil bir yaprağı işaret olarak taşırdı. Onlar en iyi arkadaşılar.

Bir sabah Ruby tuhaf bir şey fark etti. Uzun bir ağacın kabuğuna garip işaretler kazınmıştı; harita gibi görünen çizgiler ve daireler. "Kiko, gel bak!" diye seslendi. Kiko hızla tırmanıp minik parmaklarıyla işaretleri izledi. "Bunları kim yapmış?" diye merak etti. "Hadi izleyip öğrenelim!" dedi Ruby, gözleri merakla parıldayarak.

İşaretler onları yağmur ormanının daha derinlerine götürdü; yapraklar orada sık ve dolaşıktı. Ruby önden uçtu, kırmızı kanatları parlak bir bayrak gibi çakıyordu. "Bu taraftan!" diye cıvıladı. Kiko eğrelti otları ve sarmaşıkların arasından geçti, çevik elleriyle yolu açtı. Orman seslerle doluydu; cızıltılar, vızıltılar ve hışırtılar... Ama iki arkadaş cesurca birlikte ilerlediler.

Kısa süre sonra yollarını kesen dev yapraklardan bir duvara ulaştılar. "Geçemeyiz," dedi Kiko, var gücüyle iterek. "Takım olarak çalışırsak geçeriz," dedi Ruby. "Ben yukarı uçup sana yukarıdan yol göstereceğim. Sen aşağıdan it." Kiko başını salladı ve birlikte yaprak duvarını temizlemeye başladılar, her seferinde bir yaprak.

Ruby yükseklerle süzölüp yön gösterdi. "Biraz sola! Şimdi it!" Kiko itti ve çekti, uzun kuyruğu dengede kalmak için dallara dolandı. Yapraklar hışırdadı ve çıtırdadı. "Neredeyse oldu!" diye tezahürat yaptı Ruby. Son bir hamleyle Kiko geçti ve yeşil duvarda bir aralık açıldı. Ötesinde, benekli ışıktaki bir şey parlıyordu.

Küçük bir açıklığa adım attılar. Orada, ağaçların arasında gizlenmiş garip bir yapı duruyordu. Gökyüzüne açılan yuvarlak bir çatısı ve yukarıyı gösteren uzun bir borusu vardı. "Bu da ne?" diye fısıldadı Kiko. Ruby çatıya uçup içeri baktı. "Yıldızları izlemek için bir yer gibi görünüyor," dedi. "Bir gözlemevi!"

Gözlemevi eski ama güzeldi; ahşap ve taştan yapılmıştı. Sarmaşıklar duvarlarına tırmanmış, yosun tabanını kaplamıştı. İçeride tozlu mercekler ve gökyüzüne doğrultulmuş büyük bir teleskop buldular. "Bunu uzun zaman önce biri inşa etmiş," dedi Kiko, kehribar rengi gözleri kocaman açılarak. "Sonra da unutmuş," diye ekledi Ruby. "Ama ağaçlardaki işaretler... belki de onu bulmanın yol tarifleriydi!"

Her köşeyi keşfettiler. Kiko teleskopa tırmandı ve mercekten baktı. "Bütün yağmur ormanını görebiliyorum!" diye haykırdı. Ruby kubbenin tepesine uçtu ve sonsuz yeşillığe baktı. "Artık bu bizim sırrımız," dedi. "Onu güvende tutmalıyız." Kiko ciddiyetle başını salladı. "Bizim sırrımız," diye onayladı.

Ama gözlemevinin bakıma ihtiyacı vardı. Her yer toz içindeydi ve içeri yapraklar uçmuştu. "Birlikte tamir edebiliriz," dedi Ruby. "Ben yükseğe uçup temizlik için yumuşak yapraklar getireceğim." Kiko çevik elleriyle mercekleri sildi ve yeri süpürdü. Bütün öğleden sonra sohbet edip gülerek çalıştılar ve yavaş yavaş gözlemevi parlamaya başladı.

Güneş batmaya başlarken gözlemevinin çatısına oturup gökyüzünün pembeye ve altın rengine dönüşünü izlediler. "Bunu birbirimize yardım ettiğimiz için keşfettik," dedi Ruby. Kiko gülümsedi. "Takım çalışması harika şeyler yaratır." Her gün orada buluşup daha çok macera paylaşmaya söz verdiler. Ve arkadaşlıklarının en güzel keşif olduğunu biliyorlardı.

O günden sonra Ruby ve Kiko gözlemesine sık sık gittiler. Onu temiz tuttular ve teleskopla yıldızları izlediler. Bazen diğer yağmur ormanı hayvanlarını da bu harika manzarayı görmeye davet ettiler. Ama ağaçlardaki gizli işaretleri yalnızca onlar biliyordu. Orası onların özel yeri, ormanın kalbinde saklı bir hazineydi.

Bir akşam, ateş böcekleri kubbenin etrafında dans ederken Kiko, "Sence yağmur ormanında başka sırlar da var mıdır?" diye sordu. Ruby'nin gözleri parladı. "Mutlaka vardır!" diye cıvıladı. "Ve onları birlikte bulacağız." Her zaman birbirlerine yardım etmeye söz verdiler, çünkü arkadaşlık ve takım çalışmasıyla her gün keşfedilmeyi bekleyen yeni bir maceraydı.

Eğer bir gün yağmur ormanında dolaşırsanız ve yükseklerde uçan kırmızı bir ara papağanı ile aşağıda tırmanan bir kapuçin maymunu görürseniz, sessizce onları takip edin. Sizi gizli bir gözlemesine götürebilirler; orada yıldızlar parlak parlar ve iki iyi arkadaş bir sırrı güvende tutar. Ve unutmayın: Arkadaşlar birlikte çalıştığında, harika sürprizler asla uzakta değildir.

Ve böylece küçük ara papağanı ile kapuçin maymunu mutlu mutlu yaşadılar; günleri kahkahalar ve keşiflerle doluydu. İşbirliğinin keşfi teşvik ettiğini ve en güzel sırların bir arkadaşla paylaşıldığını öğrenmişlerdi. Dikkatle dinlerseniz, Ruby'nin neşeli çağrısını ve Kiko'nun şakacı gevezeliğini duyabilirsiniz; yeşil yağmur ormanında yankılanıp sizi maceralarına katılmaya davet ederler.